

תת"ע (עכו) 7099-09-25 - מדינת ישראל נ' עלא אל דין דיאב

תת"ע (עכו) 7099-09-25 - מדינת ישראל נ' עלא אל דין דיאבשלום עכו

תת"ע (עכו) 7099-09-25

מדינת ישראל

נגד

עלא אל דין דיאב

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[02.12.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 1.12.2025 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 2.12.2025.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

1. האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון?

המבקש טען כי טעה בשעת הדיון וסבר כי הדיון אמור להתקיים בשעה 15:30, וכי בשעה זו הגיע להיכל המשפט אולם נמסר לו על ידי המאבטחים כי ההיכל סגור ולא ניתן להיכנס.

אין בידי לראות בטענת המבקש כטענה המצדיקה את אי התייצבותו לדיון. על גבי ההזמנה לדיון צוינה בצורה מפורשת שעת הדיון ולכן הטענה כי המבקש טעה בשעת הדיון אינה מעלה ואינה מורידה. בר"ע 418/85 נקבע זה מכבר על ידי כב' הנשיא שמגר (כתוארו דאז) כי "מקרי אי-ההתייצבות הם רבים מדי, מכדי שטענת השכחה כפשוטה תהפוך לעילה מספקת לביטולו של פסק הדין, שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי-התייצבותו". עוד נקבע כי זכותו של נאשם לקבל את יומו בבית משפט שרירה וקיימת אולם אינה אבסולוטית, ואם קיבל הנאשם הזמנה לדיון ושכח את מועד הדיון, אין לו אלא להלין על עצמו, שכן השכחה אינה אלא אחת הצורות של חוסר תשומת הלב או הרשלנות, כאשר בתי המשפט אינם יכולים לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. נקבע כי מערכת המשפט מחויבת לשאוף לניהול המשפטים כסדרם, בל יתפתח מנהג של דחיות מיותרות או דיון כפול שלא לצורך אשר יש בו כדי להעמיס על קופת הציבור ובתי המשפט, עומס שאינו מוצדק ואשר בתי המשפט אינם יכולים לעמוד בו; על כן מי ששכח את מועד הדיון יישא בתוצאות שכחתו.

כוחם של הדברים יפה גם בענייננו, שכן בלבול בשעת הדיון אינה שונה משכחה, ומקורו ברשלנות הנאשם ותו לא. 2. האם נוצר עיוות דין בשל שפיטת המבקש בהעדרו?

המבקש טען כי הרכב אינו בבעלותו וכי נמסר לו כי התקלות טופלו מבעוד מועד. כידוע, העבירה בה הורשע המבקש הינה עבירה מסוג אחריות קפידה כך שידיעת המבקש אינה רלוונטית; יפים בהקשר זה דבריה של כב' השופטת נאור ברע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' אוחנה (25. 6.2007) שם נקבע כי עבירות רבות בדיני התעבורה "הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נוהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנוהג בו", בהמשך נקבע כי "הדרישה שהנוהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הוא נוהג הוא תקין, שמיש ובעל הרשאה לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראויה".

עוד נקבע כי בשונה ממשטר "האחריות המוחלטת", מקום שעסקינן בעבירות מסוג אחריות קפידה, ניתן יהא לסתור את היסוד הנפשי דרך הוכחה כי האדם עשה כל שניתן כדי למנוע את ביצוע העבירה, כאמור בהוראת סעיף 22(ב) לחוק העונשין; וכי די בביור קצר עם בעל הרכב לצורך העניין כאשר אין זו הטלת דרישה שהציבור לא יכול לעמוד בה.

המבקש, כאמור לעיל, העלה טענה כללית לפיה נמסר לו כי הרכב תקין. טענה זו נטענה כלאחר יד ולא ניתן לבסס עליה עילת עיוות דין. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בטרם אחתום את החלטתי אדגיש כי גזר הדין היה ראוי ומאוזן; אמנם הוטלה על המבקש פסילה בת 3 חודשים בצד רכיבי ענישה נלווים, אולם בית המשפט הסתפק בפסילת המינימום על פי חוק.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשפ"ו, 02 דצמבר 2025, בהעדר הצדדים.